

MÁGYAR TÁVIRATI IRODA
Külföldi Sajtószolgá-
lat Főosztály
FIGYELŐSZOLGÁLAT
Br. VI. Dalszínház u. 1.
Tel.: 227-651, 227-488

BÉKE ÉS SZABADSÁG

1952 FEB. 17.

Luk

Ezekben a napokban

meg-megállunk egy pillanatra a hidakon, szemünkkel végigsimogatjuk autóbuszainkat s meg-megmosolyogjuk magunkat, hogy egy-egy otfelejtett hókupac miatt bosszankodunk. A hét év előtti napokra gondolunk. Szinte már utána is kell számolni: valóban, csak hét esztendeje-e, hogy végigfutott a szenvedő füstölgő városon a kiáltás: »Buda kaput?« A szovjet katonáktól vettük át a kifejezést, azok meg — külön kis kedves gesztus a nagy történelmi cselekedeten belül — a mi kedvünkért használták ezt a közismert német szót. »Buda kaput«, és ezzel vége van annak a kornak, amikor a magyar nép volt »kaput«. Meg-megállunk a hidakon és azokra gondolunk, akik letették egy napra kezükből a bennünket felszabadító fegyvert és szekerével, kalapáccsal segítettek, hogy Budapestnek megint legyenek hídjai. Beszállunk az autóbuszba és végállomástól végállomásig mehetünk: egy romos házat sem látunk, annál több újat, annál több toronydarut, építkezésünk sudár jelképeit.

Jók ezek az évfordulók, felráznak kissé bennünket, eszünkbe juttatják, az emberi létnek micsoda mélységeiből emelkedtünk ki és már közelítünk az emberiség igazi történelmének napsütötte tájai, szikrázó csúcsai felé. Az emberi lét mélységeit nemcsak azok az 1945-ös fényképek jelentik, amelyeket e hasábon közlünk, hanem arra az egész korszakra is gondolunk, amely e romokhoz vezetett. Az ellenforradalom, a kizsákmányolás, a faszizmus, a háború korszaka volt ez. Az egész Horthy-korszakot, az embertelen úri világot ugyanúgy gyűlöljük, mint azt a kezét, amely lángrolbantolta a gyújtózsínort a Lánchíd alatt.

Ezekben a napokban arra is gondolunk, hogy ma is fektetik a gyújtózsínókat, ma is vannak, akik pontosan azt a világot akarják visszahozni, amelytől 1945-ben a Szovjet Hadsereg szabadított meg bennünket. Ma már tudjuk — okmányok százai bizonyítják —, hogy az amerikai gyújtózsínórosok már felszabadulásunk napjától kezdve azért paktálnak, konspirálnak, marshall-terveznek, hogy visszataszítsák Budapestet, az egész országot az 1945. februárja előtti időkhöz.

Terveik nem sikerültek és nem fognak sikerülni. Kezesség erre a magyar nép ereje és elszántsága, biztosíték az, hogy az élet, a béke, a jövő szövetségesei: a Szovjetunió szövetségesei vagyunk. Dátumok egyszerű összeesése, de mégis jólesik neki szimbolikus jelentőséget tulajdonítani: 1948. február 18-án irták alá Moszkvában a szovjet-magyar barátsági szerződést. Akkor emelkedtünk ki a háborús elszigeteltségből. Akkor váltunk jog szerint is tagjává a nemzetközi békefrontnak. Akkor lettünk felszabadítónk szövetségesei. Ez a barátság és ez a szövetség a magyar nép számára az erő kiapadhatatlan forrása. Joggal nevezük ezt a történelmi évfordulót *há- zánk második felszabadításának.*

1952. All a Lánchíd, — már a hatodik Duna-hídat építjük Budapesten — újjáépült a dunaparti palotasor is

1952. Az egykori Széll Kálmán-téren, a mai Moszkva-téren lüktet a forgalom s a háttérben a romházak helyén új épületek sorakoznak.

1952. A felrobbant löszervonat pusztítása helyén épült az első fővárosi pontház. Ma már ezrével állnak szerte az országban az új lakóházak

(Ráth felv.)

1945. A Lánchíd és a Dunapart a várbeli Savoyai-szobor felől

1945. A Széll Kálmán-téri espresso, háttérben a Vérmező-utca romháza
(Keve Gyula felvétele)

1945. A vitézutcái »halálháza« a budai Dunaparton

